

FENOMENOLOGIA NUDY

W swoim wystąpieniu chciałabym przeprowadzić namysł nad zagadnieniem nudy według metody fenomenologicznej. Celem badania będzie ustalenie spektrum znaczeń przypisywanych nudzie oraz obszarów ludzkiej egzystencji, w których nuda daje o sobie znać, a w końcu – próba uchwycenia istoty omawianego zjawiska.

Logika wywodu inspirowana będzie fenomenologią, jaką prezentują w swoich pismach m.in. M. Heidegger, R. Ingaren oraz ks. J. Tischner.

Punktem wyjścia rozważań będzie rekonstrukcja szeregu znaczeń, jakie z nudą wiąże usus potocznego języka polskiego. W tym celu przyjrzymy się zwrotom językowym i związkom frazeologicznym z użyciem słów: „nudzić się”, „nuda”, „znudzenie” i „nudny”.

W następnej kolejności zechcę sięgnąć do tekstów wybitnych myślicieli, którzy w swej filozofii poświęcili nieco miejsca zagadnieniu nudy. Będą to w szczególności M. Heidegger oraz L. Kołakowski. Ich myśl będzie pogłębieniem i wyjaśnieniem niektórych intuicji filozoficznych zarejestrowanych przez uzus języka polskiego.

Wreszcie, podejmę próbę zrozumienia istoty *nudy*, skupiając się na planie indywidualnego, wewnętrznego przeżywania stanu znudzenia jako źródła konsekwencji kulturowych, społecznych itd. Postaram się oznaczyć te nici, które wiążą nudę ze stanem lęku i depresji, nadmiaru i próżności, zmęczenia, mechaniczności życia codziennego, a także stanem duchowej acedii.